

Arrest

nr. 313 317 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X, wettelijk vertegenwoordigd door X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en wettelijk wordt vertegenwoordigd door X en X, op 20 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, als ouders en wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter, dienen beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 8 september 2022, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij het verzoek om internationale bescherming van hun minderjarige dochter niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

De minderjarige dochter diende op 8 april 2022 bij de Belgische asiendiensten een eigen beschermings-verzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten”.

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. Deze “eigen feiten” in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet hoeven niet noodzakelijk “nieuwe elementen of feiten” te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (EASO “Practical Guide on Subsequent Applications”, december 2021, p. 44)

3. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de moeder van de minderjarige dochter over een internationale beschermingsstatus in Italië beschikt en dat voor die ouder reeds een definitieve niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

4. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat nergens uit de (eerdere) verklaringen van verzoekers blijkt dat de internationale bescherming die de moeder in Italië heeft gekregen niet voor haar dochter zou gelden, stelt de Raad vast dat het administratief dossier geen informatie bevat dat bevestigt dat de minderjarige dochter eveneens internationale bescherming in Italië zou hebben gekregen. De Raad stelt vast dat voor de dochter alleszins geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens een internationale beschermingsstatus in een andere EU lidstaat werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

5. In de bestreden beslissing wordt vervolgens, “ter volledigheid van de beslissing” zo luidt het, verwezen naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Volgens dit artikel zorgen lidstaten ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. De verwerende partij meent vervolgens dat de moeder zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van de dochter, dient te beroepen op de geëigende procedures die haar naar Italiaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die zij hieromtrent heeft aldaar te doen gelden.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU is evenwel niet langer verenigbaar met de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-91/20, C-483/20, C-720/20, C-374/22 en C-614/22.

Bovendien wordt niet betwist dat België de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen om het beschermingsverzoek te behandelen en te onderzoeken. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de Belgische staat ervoor heeft gekozen om de bepalingen toe te passen zoals vastgesteld in Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat in een van de lidstaten door een onderdaan van een derde land of een staatloze wordt ingediend (herschikking) (Dublin III-verordening).

6. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat in deze zaak de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet in deze stand van zaken niet vervuld zijn.

Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting,

Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie.

3. Vooreerst heeft de verwerende partij op 17 april 2024 een aanvullende nota zoals bedoeld in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt waarbij zij volgende nieuwe elementen ter kennis brengt:

- DECRETO LEGISLATIVO 28 gennaio 2008, n. 25 (Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008)
- PRACTICAL GUIDE FOR ASYLUM SEEKERS IN ITALY
- STATUS AND RIGHTS OF FAMILY MEMBERS - Italy, gepubliceerd door AIDA/ECRE op 31 mei 2023

Zij zet hierbij uiteen:

“Verweerder stelt vast dat uit artikel 6 (Toegang tot de procedure) van het Italiaanse Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008 uitdrukkelijk blijkt dat het verzoek om internationale bescherming ingediend door de ouder ook geldig is voor het minderjarige kind dat de ouder vergezelt. Deze informatie wordt bevestigd door AIDA/ECRE en door de Practical guide for asylum seekers in Italy.

“Artikel 6 Toegang tot de procedure

1. Het verzoek om internationale bescherming wordt door de verzoeker bij binnenkomst op het nationale grondgebied persoonlijk ingediend bij de grenspolitiedienst of bij de bevoegde politiedienst, al naar gelang van de verblijfplaats van de verzoeker.

2. Een door een ouder ingediend verzoek wordt geacht ook te gelden voor ongehuwde minderjarige kinderen die op het tijdstip van indiening van het verzoek met de ouder op het nationale grondgebied aanwezig zijn. De aanvraag kan rechtstreeks door het kind worden ingediend, via de ouder.

3. Het verzoek kan overeenkomstig artikel 19 rechtstreeks door de niet-begeleide minderjarige worden ingediend. Het verzoek van de niet-begeleide minderjarige kan ook rechtstreeks door de voogd worden ingediend op basis van een individuele beoordeling van de persoonlijke situatie van de minderjarige.” (vrije vertaling via Deeple Pro).

De Practical guide for asylum seekers in Italy stelt het als volgt: “Applications are individual: each adult must personally submit their own application. If you have minor children in Italy please inform the Authorities of their presence, as your application will then also be valid for them.”

AIDA/ECRE verwijst eveneens uitdrukkelijk naar artikel 6(2) van het Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008 en vermeldt dienaangaande het volgende: “For what concerns minor children of beneficiaries of international protection, pursuant to the law, the application for international protection submitted by a parent is considered extended also to the unmarried minor children present on the national territory with the parent at the time of its submission. This implies that any decision to recognize international protection will also be extended to the minor children of the applicant, who will be issued the same residence permits as the parent.”

Hieruit blijkt volgens verweerder dan ook uitdrukkelijk dat de begeleide minderjarige die de ouder vergezelt op het moment dat de ouder een verzoek om internationale bescherming indient in Italië, deze minderjarige dezelfde procedure volgt als deze ouder en dat de beslissing tot toekenning van internationale bescherming voor deze ouder wordt uitgebreid naar de minderjarige kinderen die de ouder vergezellen, waarbij deze minderjarige kinderen dan ook dezelfde verblijfsdocumenten krijgen als de ouder.”

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 staat onder eed en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verweerder, die heeft gevraagd om te worden gehoord, verwijst naar de informatie gevoegd bij zijn aanvullende nota waaruit blijkt dat de beschermingsstatus die in Italië werd toegekend aan haar moeder zich ook uitstrekt tot de minderjarige verzoekster. Verzoeksters moeder geniet in Italië een verblijfsstatuut tot 2026, verzoekster volgt er de procedure van haar moeder en in het verzoekschrift wordt het tegendeel niet aangetoond. Waar in de bestreden beslissing een motivering is opgenomen met betrekking tot artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, doet verweerder hier afstand van. Verder wijst hij erop dat de Dublinprocedure in deze niet van toepassing is, aangezien begunstigen van internationale bescherming niet vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening en de minderjarige verzoekster in Italië dezelfde status geniet als haar moeder. Verweerder concludeert dat hij, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980, terecht heeft besloten tot de onontvankelijkheid van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, daar de eindbeslissing die hij heeft genomen voor haar moeder ook geldt voor verzoekster zelf. Verzoekster repliceert hierop dat verweerder, daar hij haar

beschermingsverzoek onontvankelijk verklaart omdat zij geen eigen feiten aanbrengt die een afzonderlijk beschermingsverzoek rechtvaardigen, minstens ook in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 had moeten motiveren waarom de beschermingsstatus van haar moeder ook geldt voor haarzelf. Zij meent dat verweerders aanvullende nota dit motiveringsgebrek niet kan herstellen en besluit dat hij “de actualiteit van haar statuut in Italië” onvoldoende heeft onderzocht.”

5. De bestreden beslissing stelt dat het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen nadat haar moeder eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

In casu diende haar moeder reeds eerder een beschermingsverzoek in dat niet-ontvankelijk werd verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat haar moeder internationale bescherming verkreeg in Italië.

Voor de vraag of in casu de minderjarige verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen, is het vooreerst cruciaal te weten of verzoekster, net zoals haar moeder, over internationale bescherming beschikt in Italië. Immers, het loutere gegeven dat verzoekster niet beschikt over internationale bescherming in Italië vormt op zich een nieuw feit dat een apart verzoek rechtvaardigt.

Er wordt aan herinnerd dat uit de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan internationale bescherming in beginsel moet worden beoordeeld ten aanzien van het land van de nationaliteit of, in geval van staatloosheid, het land van gewoonlijk verblijf. Enkel de limitatieve uitzonderingen die strikt moeten worden geïnterpreteerd, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, stellen de verwerende partij vrij van een dergelijke analyse (HvJ 1 augustus 2022, C-720/20, pt. 48-49). Het loutere vooruitzicht dat een verzoeker een verblijfsvergunning kan krijgen of internationale bescherming kan genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, behoort niet tot deze uitzonderingen.

De bewijslast met betrekking tot een eerder verleende internationale bescherming(ssatus) berust bij de verwerende partij.

Wat betreft de vraag of de minderjarige verzoekster, D., in Italië, net zoals haar moeder, beschikt over internationale bescherming, werd in de bestreden beslissing oorspronkelijk geoordeeld: *“Nergens uit de verklaringen van uw moeder bleek dat de internationale bescherming die zij in Italië heeft verkregen, niet voor u zou gelden.”* Hier wordt aan toegevoegd dat *“voor zover dit niet het geval zou zijn” “ter volledigheid van de beslissing”* wordt verwezen naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU. Volgens dit artikel zorgen lidstaten ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden. De verwerende partij meent vervolgens dat de moeder zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van de dochter dient te beroepen op de geëigende procedures die haar naar Italiaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die zij hieromtrent heeft aldaar te doen gelden. De verwerende partij besluit dat, gelet op wat voorafgaat, verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

De Raad wijst erop dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU de lidstaten oplegt te *“waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Deze bepaling vindt dus slechts toepassing op verzoekers van wie wordt vastgesteld dat zij zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming (RvS 20 juni 2024, nr. 260.193). Het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, betekent aldus dat zij van mening is dat verzoekster geen internationale bescherming geniet in Italië, of minstens daar niet van zeker is. Evenwel doet de verwerende partij ter terechtzitting afstand van dit motief in de bestreden beslissing, nadat in de beschikking van 5 maart 2024 werd gesteld dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU niet langer verenigbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-91/20 van 9 november 2021, C-483/20 van 22 februari 2022, C-720/20 van 1 augustus 2022, C-374/22 van 23 november 2023 en C-614/22 van 23 november 2023. Ter terechtzitting wordt deze grond niet betwist door de verwerende partij, meer nog, zoals gezegd doet zij uitdrukkelijk afstand van dit motief.

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat nergens uit de verklaringen van de moeder kan blijken dat de internationale bescherming die werd verleend aan de moeder niet geldt voor de minderjarige verzoekster, werd in het verzoekschrift aangevoerd dat uit de bestreden beslissing geen onderzoek blijkt of het werkelijk vaststaat dat de minderjarige verzoekster over internationale bescherming – met bijhorend verblijfsrecht – zou beschikken in Italië: *“Hiervoor kan niet louter worden verwezen naar de vaststellingen die werden verricht ten aanzien van de moeder van de minderjarige in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 7 februari 2022, aangezien de informatie in het administratief dossier enkel uitgaat van de moeder van het gezin. De verkregen informatie vanuit Italië stelt enkel dat de moeder van de minderjarige zou beschikken over internationale bescherming*

op basis van een brief van 17 mei 2021 afkomstig van het dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione van Rome.

Het statuut van de minderjarige D. komt nergens ter sprake in het dossier van haar moeder, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij over internationale bescherming zou beschikken in Italië, zoals dit ten onrechte het geval is in de bestreden beslissing. De verzoekende partij bekritiseert dan ook dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de verkregen "internationale bescherming" in Italië, terwijl dit in de bestreden beslissing als uitgangspunt wordt genomen.

Op dit punt werd er daarom onvoldoende onderzoek gevoerd, waardoor het minstens toekomt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om dit – voor hen eenvoudig - onderzoek te verrichten."

In punt 4 van de beschikking van 5 maart 2024 werd dit argument uit het verzoekschrift bijgetreden en benadrukt: *"Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat nergens uit de (eerdere) verklaringen van verzoekers blijkt dat de internationale bescherming die de moeder in Italië heeft gekregen niet voor haar dochter zou gelden, stelt de Raad vast dat het administratief dossier geen informatie bevat dat bevestigt dat de minderjarige dochter eveneens internationale bescherming in Italië zou hebben gekregen."*

De Raad stelt vast dat de verwerende partij middels haar aanvullende nota en haar betoog ter terechtzitting geen elementen aanbrengt die hierover anders doen denken.

Het administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing dat de minderjarige verzoekster net als haar moeder in aanmerking zou komen voor een internationale beschermingsstatus in Italië. Uit geen enkel stuk aanwezig in het administratief dossier of, bij uitbreiding, het rechtsplegingsdossier kan verder blijken dat de minderjarige verzoekster over een internationale beschermingsstatus beschikt in Italië.

Dit blijkt evenmin uit de verklaringen van de moeder. Toen de moeder tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het onderhavig beschermingsverzoek van de minderjarige dochter werd gevraagd of het beschermingsstatuut dat zij in Italië kreeg ook gold voor haar dochter, thans verzoekster, antwoordde zij als volgt: *"Dat weet ik ook niet, want over mijn erkenning ben ik het te weten gekomen van toen ik hier bij jullie was."* (NPO, p. 5). De moeder gaf verder aan dat de overheid in Italië twijfel had of verzoekster haar dochter wel was en vroeg om een DNA-test. Later bleek dit niet nodig en werd verzoekster als haar dochter erkend. Daarop werd de moeder gevraagd of zij een bepaald document kreeg waarop stond aangeduid dat D. erkend was als haar dochter. De moeder antwoordde: *"Ik heb geen documenten gekregen als bewijs, maar het bewijs kan zijn dat ze bij mij op een soort van annex is bijgeschreven. Later werd haar foto en naam zo toegevoegd bij mij en vroeger was zij niet in die annex bij mij."* De moeder legde gelijksortige verklaringen af tijdens het persoonlijk onderhoud inzake haar eigen beschermingsverzoek (NPO moeder, p. 8) De moeder bevestigde hierna dat de Italiaanse autoriteiten een annex met D.'s gegevens hebben toegevoegd aan haar dossier (NPO, p. 5). Uit het loutere gegeven dat verzoekster als dochter via een annex werd toegevoegd aan het dossier van haar moeder kan op zich niet blijken dat verzoekster over internationale bescherming beschikt in Italië.

In haar aanvullende nota neergelegd op 17 april 2024 en ter terechtzitting, neemt de verwerende partij heden het standpunt in dat uit de voorgelegde landeninformatie, die niet voorlag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zou blijken dat de beschermingsstatus die in Italië werd toegekend aan de moeder zich ook uitstrekt tot de minderjarige verzoekster; een standpunt dat afwijkt van de motieven in de bestreden beslissing.

In dit kader wordt benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verwerende partij alsnog de mogelijkheid te geven om via een aanvullende nota onvolkomenheden in de bestreden beslissing, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten dan wel de motieven van de bestreden beslissing te substitueren door middel van een nieuwe motivering. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen; bovendien schendt zulke a posteriori motivering de rechten van verdediging.

Waar niet wordt betwist dat de minderjarige verzoekster haar land van herkomst samen met haar moeder heeft verlaten en zij ook samen Italië zijn binnen gekomen, kan overigens nergens uit het rechtsplegingsdossier op concrete en overtuigende wijze blijken dat het verzoek om internationale bescherming dat vervolgens door de moeder in Italië werd ingediend ook namens verzoekster als begeleide minderjarige werd ingediend, noch dat de daaropvolgende beslissing tot toekenning van internationale bescherming aan de moeder daadwerkelijk werd uitgebreid naar verzoekster. Zulks blijkt niet uit de verklaringen van de moeder noch uit het gegeven dat een annex met verzoeksters gegevens werd toegevoegd aan het dossier van de moeder.

Dit kan thans ook niet zonder meer worden afgeleid uit de landeninformatie en de artikels van de Italiaanse wet die de verwerende partij pas bij aanvullende nota informatie voorlegt in verband met de procedure in Italië, nog daargelaten de vaststelling dat geen voor eensluidend verklaarde vertaling van de relevante artikels wordt gevoegd. Ook de landeninformatie van AIDA die de verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt biedt op dit punt geen verheldering. Het gegeven dat volgens artikel 6(2) van het Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008 een door een ouder ingediend verzoek ook wordt geacht te gelden voor ongehuwde minderjarige kinderen die op het tijdstip van indiening van het verzoek met de ouder op het nationale grondgebied aanwezig zijn, hetgeen volgens AIDA/ECRE dan weer *“impliceert”* dat elke beslissing om internationale bescherming te verlenen aan een ouder automatisch wordt uitgebreid naar minderjarige kinderen, zoals de verwerende partij in haar aanvullende nota betoogt, kan naar het oordeel van de Raad in casu niet volstaan om aan te nemen dat de minderjarige verzoekster in Italië daadwerkelijk internationale bescherming kreeg toegekend op dezelfde gronden als haar moeder. Zulks geldt te meer nu (1) uit deze landeninformatie, die slechts wordt bijgebracht na het nemen van de bestreden beslissing, niet afdoende en met zekerheid blijkt wat de concrete en praktische gevolgen zijn van het gegeven dat volgens artikel 6(2) van het Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008 een door een ouder ingediend verzoek ook wordt geacht te gelden voor ongehuwde minderjarige kinderen die op het tijdstip van indiening van het verzoek met de ouder op het nationale grondgebied aanwezig zijn; er kan in de voorgelegde wetgeving immers niet worden gelezen dat elke beslissing om internationale bescherming te verlenen aan een ouder daadwerkelijk automatisch wordt uitgebreid naar minderjarige kinderen: dat AIDA/ECRE uit de wetgeving afleidt dat de wetgeving zulks *“impliceert”*, volstaat niet; en (2) uit het rechtsplegingsdossier ook niet blijkt dat de verwerende partij dit tevens in concreto is nagegaan voor verzoekers geval.

Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting dat de moeder in Italië een verblijfsstatuut geniet tot 2026, verzoekster er de procedure volgt van haar moeder en in het verzoekschrift het tegendeel niet wordt aangetoond, overtuigt niet daar dit, gelet op wat voorafgaat, op zich niet aantoonst dat de minderjarige verzoekster daadwerkelijk over internationale bescherming beschikt in Italië waarbij nogmaals wordt onderstreept dat in deze bewijslast bij de verwerende partij ligt.

Het voorgaande in acht genomen kan de verwerende partij heden niet worden bijgetreden in haar betoog dat zij *“met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980, terecht heeft besloten tot de onontvankelijkheid van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, daar de eindbeslissing die [zij] heeft genomen voor haar moeder ook geldt voor verzoekster zelf”*.

De vraag naar *“de actualiteit van haar statuut in Italië”* is in de huidige stand van zaken niet relevant, in de mate dat op basis van de beschikbare gegevens niet vaststaat dat de minderjarige verzoekster initieel als begeleide minderjarige samen met haar moeder internationale bescherming kreeg toegekend in Italië noch dat de aldaar aan haar moeder verleende beschermingsstatus automatisch werd uitgebreid tot verzoekster als minderjarig kind.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en besluit, met name dat in deze zaak de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet in deze stand van zaken niet zijn vervuld.

De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES